

Ἀριθμὸς 12

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰανουαρίου 1899.

Ἡ Δούζε εἰς τὴν δ' πράξιν τῆς «Ἐδδας Γκάμπλερ».
(Εἰκὼν ἐκ τοῦ φυσικοῦ τοῦ κ. Δ. Γαλιάνη).

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΚΙΜΩΣ

ΠΩΣ ΑΝΑΤΡΕΦΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Ο μικρός περιεργότατος Έσκιμωσ, του οποίου σάς παραθέτουμε την εικόνα, άρρηθη υπό τινος περιηγητή από τους πάγους της γενεθλίου χώρας

Ο Μιν με την ένδομασίαν της πατρίδος του.

του και άχθεις εις την Αμερικην, προεδωθη εις την έπιμελειαν του κ. Ουίλλιαμ Ουόλλας, διευθυντού του εν Νέα Υόρκη Μουσείου της Φυσικής Ιστορίας, εις του οποίου την οικίαν ζή και ανατρέφεται. Αποτελεί δε περιεργότατον φαινόμενον διά τους Αμερικανούς.

Όνομαζεται Μιν και είναι έννεα έτών. Πατρίς του είναι η αιωνίως χιονοσκεπής και αιώνας παγωμένη Γροιλανδία η μάλλον μία χειρόνησος έκτεταμένη από της βορειοδυτικής άκτης της Γροιλανδίας μέχρι του παγωμένου ισθμού Σμύθ Ράουντ. Έχει ζούν 250 περίπου Έσκιμωσι, τους οποίους έπισκεψθη το παρεμύον έτος ο άμερικανός άνθυπολοχαγός Πήαρου, όστις ίδών μεταξύ αυτών και τον μικρόν Μιν, τον παρέλαθε μαζί του εις την Αμερικην.

Ο μικρός Έσκιμωσ είναι ευφρέστατος, η δε ανάπτυξις του βαίνει μετά καταπληκτικής ταχύτητος. Έδιδάζθη

χρηστικόν ούτως καθιέρωσας και το ξηρόν «όχι» δέν είναι ευγενές άπαντήσας δι' ένα παιδί, όταν όμιλη πρός τους προσηυτέρους του, διά τούτο άπαντα πάντοτε μετά προθυμίας «Ναι, κύριε», ή «όχι, κύριε». Βγάζει κομψότατα τό καπέλλο του και όταν λέγη «μή συγχωρείτε» ήμπορεί να δώση μαθήματα γλυκύτητος και ευγενείας και εις αυτά άκόμη τά παιδιά των καλών οικογενειών της Αμερικης.

Ο Μιν χρησιμοποιεί λαμπρά τάς ήμέρας του, διότι εκτός του ότι μεταβαίνει τακτικά εις τό σχολειόν και είναι ο έπιμελέστερος μαθητής της τάξεώς του έχει και ιδιαιτερον διδάσκαλον κατ' οίκον. Τώρα καταγίνεται ιδιαιτέρως να μάθη καλή τά άγγλική, ώστε να είμπορη να παρακολουθή τά μαθήματα της τάξεώς του. Όμιλει άκόμη μετά δισταγμού, όταν δι' έπιχειρήσιν να εξηγήσιν διά μακρών κάτι τι, είναι σχεδόν άκαταληπτός. Ένθυμείται άκόμη πολλάς λέξεις από την γλώσσαν των Έσκιμωων, άλλ' αρχίζει ήδη να την λησμονή.

- Τι έκανες όταν ήσουν εις την πατρίδα σου;
- Συνειθίζου κάποτε να τον έρωτουν.
- Έπαιζα, άπαντα άφελώς ο μικρός Έσκιμωσ.
- Και με τί έπαιζες;
- Με μικρά καμπάκια.
- Έφάρεις καμμά φορά;
- Μάλιστα, έπιάνωμε φώκιες με τ'άλλα παιδιά.

Ο Μιν είναι μέσου άναστήματος και έχει όργανισμόν ισχυρότατον. Η μυϊκή άναπτυξις του είναι έκτακτος και εις την παλιν ήμπορεί να ριψή παιδιά μεγαλειότερας ήλικίας από αυτόν. Το προσωπόν του είναι πλατύ, με τό όσθα των παρειών εξέχοντα και οι όφθαλμοί του οι μαύροι είναι όλίγον προς τό πλάγχι. Τά μαλλιά του είναι μαύρα και σκληρά. Το προσωπόν του άπέκτησε ζωηράν έκφρασιν νοημοσύνης άρ' ότου έγκατεστάθη εις την Αμερικην. Του άρέσουν δε φοβερά τά παιγνίδια και όλην την ήμέραν παιζει εις τον κήπον μαζί με τον συνομιλήτόν του μικρόν Ουόλλας. Έχουν και οι δύο τά ποδηλατά των με τό όποια κινουν μακριάς έκδρομάς.

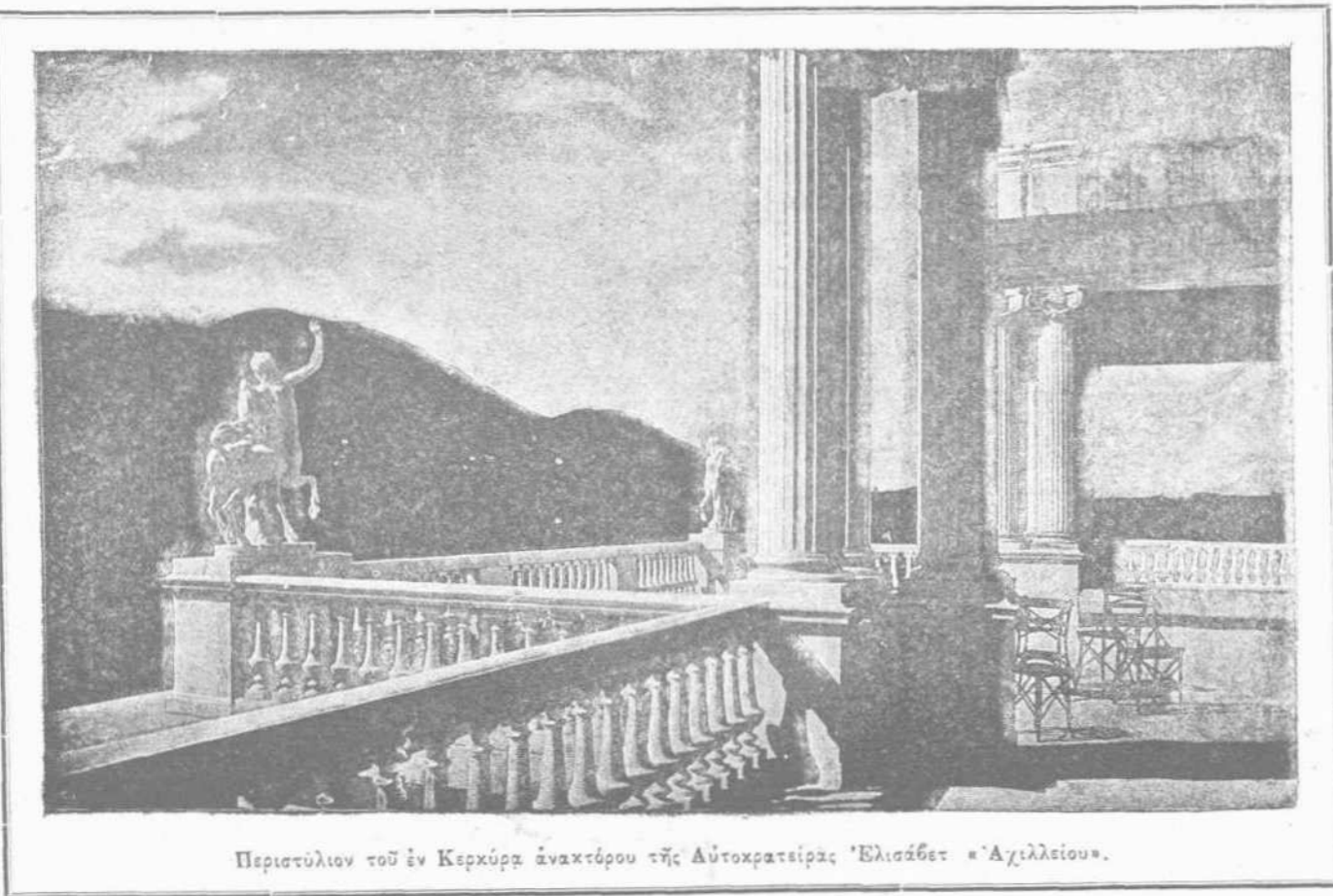
Ο άμερικανός άνθυπολοχαγός Πήαρου, όστις έφερε τον Μιν εις την Αμερικην, έφερε μαζί με αυτόν και πέντε άλλους Έσκιμωους. Έκ τούτων τρεις ήσαν

άνδρες, όνόματι Κούσιν, Νουτάχ και Μισκάποια, μία γυνή, η Ατούγκα και ένα μικρό κοριτσάκι, η Αχόχη. Όλίγες ήμέρας μετά την άφιξιν των εις την Νέα Υόρκην προσεβλήθησαν και οι εξ υπό ίνφλουέντσας. Η νόσος, διεισθείσαν ένεκα της άλλαγής του κλίματος, μετεβλήθη εις ουμνατίωση. Με όλας δε τάς περιστάσεις της ιατρικής έπιστήμης, ο Κούσιν, όστις ήτο πατήρ του Μιν, και η γυνή

Ο Μιν με τό ποδηλάτιόν του.

Ατούγκα απέθανον. Οι έπιζήσαντες διέμειναν επί τινα χρόνον εις μίαν έσκυλιν ήτις παρεχωρήθη εις αυτούς εις τό περίχωρον της Νέας Υόρκης. Την έπιτήρησιν αυτών ανέλαβεν ο δόκτωρ Φράντζ Μπόας, άνεκάλυψε δε ούτος ότι ο καλλίτερος εξ όλων έκείνων των Έσκιμωων ήτο ο μικρός Μιν, όστις μόλις έπάτησε τό πόδι του εις την Αμερικην είχε ήδη εκμάθει όλίγας άγγλικάς λέξεις. Έκτός των διανοητικων προτερημάτων του, ο μικρός εκείνος Έσκιμωος ήτο τόσον γελαστός και τόσο ευθυμικός, ώστε κατέκτησε πλείστους φίλους, όταν δι' άνθυπολοχαγός Πήαρου άπεφασισεν να δηγήσιν εκ νέου εις την πατρίδα του τους άσθενήσαντας Έσκιμωους, ο διευθυντής του εν Νέα Υόρκη Μουσείου της Φυσικής Ιστορίας τον παρεκάλεσεν να του άφηση τον Μιν να τον υιοθετήσιν. Ένωσεται δε ο μικρός Έσκιμωος μετά χράρια ήκουσε την πρότασιν του Ουόλλας και τό θεωρεί τιμήν του ότι από άγρίου νομάδος μετεβλήθη εις πολίτην Αμερικανόν.

Περιστύλιον του εν Κερκύρα άνακτόρου της Αυτοκρατειρας Έλισάβετ «Αγγλισίως».

ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΗΣ ΤΟ ΓΙΟΥΣΟΥΡΙ

Όταν τό πρωτάκουσά ήμουν παιδί στά σπάργανκα. Και όταν έρτασα είκοσάχρονο παληκάρι έλεγχον άκόμη για κείνο με τον ιδίο θαυμασμό και περισσότερη φρίκη. Το γιούσουρι, τό άντη ιωμένο γιούσουρι που βρίσκεται στον κόρφο του Βόλου. Το γιούσουρι που ώρες ψηλώνει και θερμαίνει ως τό πρόσωπο της θάλασσας και ώρες χαμηλώνει και γοντραίνει και γίνεται κίστρο άγύριστο με τους ρόλους και τά κλαδιά με τις ρίζες και τ' αντιρίματα. Κάτω στο νησί μας τό έχουν μύλογο. Γενηά σε γενηά τό παραδίδουν οι ναύτες και πλεί από πατέρα σε παιδι, από παιδι σε άγγόνι, πάντα μεγάλο, θαυμαστό πάντα, σκληρό σαν σίδερο, δυνατό σαν λέοντα, ψυχωμένο και άθάνατο σαν στοιχειό.

Εκείνοι που τό πρωτείσαν έβουσαν από τή μνήμη των άντων τώρα. Έθραφείνοι που σνεριύθησαν να τό κόψουν κομοσύνται άζύνηται στη γή των πατέρων τους ή στα βλάθη της θάλασσας. Έκείνοι που έπηγαν γυρεύοντας το δέν ιδεύτερωσαν τό σκούπο τους. Έχει σου λέγονται κατιτί πλθνο κι' έπίβουλο έπάνω του και άλλάζει χρώματα και άλλάζει σχήματα και γλιστρά σαν χέλι και θεμελιώνεται σαν πύργος και φωσφορίζει σαν διαβόλος, τό παραλεί

σώμα με τό πρώτο άντίκυρσμα. Το ξανθό βασιλόπουλο μάτια ζητεί ν' άγκαλιάσιν την ποθητή του.

Έγώ από μικρός που τό άκουσα μ' έπιανε κάποιον αίσημα παράξενο. Φόβος και μαζί πέτομα. Καλά, έλεγα, ο διπίθωμος άράπης που ρουφά τά πλάγχα και φράζει τά ποτάμια μόνον με τά γενεία του. Καλά η άθάνακη Γοργόνα, του Άλεξάνδρου η άδειλή που γυρίζει σβούρα τη θάλασσα και στο πιερύ χαμπέρι βουλιάζει τά πλεούμενα σύψυχα με την ούρα της. Καλά και ο Άριστος που σκουώνει τά θηρία και τά βουνα κρεμίζει και ξεριζώνει ρουπάκια με τό κοντάρι του. Μα ένα δέντρο εκεί του νερού πλάσμα, θρέμμα του ήμου και να κινή τόσα θαύματα! Μπα, ντροπή μας! Έβλεπα τους άντρες μας όλους λεβεντοβρομμένους, μεγάλους και δυνατούς να περιφρονούν κάθε ήμέρα τό κύμα και των άνέμων την όρμη και όμως να μιλούν γιαυτό με τόση εύλαβεια λέγεις κ' έμιλούσαν για τον τρισυπόστατο. Τι διάβολο! Εκείνοι μά φορά έβαλαν τά στήθη τους γυμνά έμπρος στα κανόνια του Τούρκου, έπάδησαν άτρωτοι με τό δαυλι στο χέρι μέσα στις μπαρουτοθήκες του, είδαν τό θάνατο καταμάτα χιλιας φορές και δέν έτόλμησαν ποτέ να πίν' να ξεριζώσουν ένα δέντρο! Δέν ήμπορούσα να τό γωνέψω.

— Δέ μου λές, πατέρα, κάτω κάποτε του γέροντά μου τί εινα αυτό τό γιούσουρι;

— Εύλο παιδι μου σαν κλι τ' άλλα, μου άπάντησε περιφρονητικά σαν να μιλούσε για τό τίποτα. Θλασσασύζυλο. Αν θέλεις να τό μαθής πάρε να ίδης την πύκα μου.

Ο πατέρας μου εκάπνιζε τσιμπούκι, ποτέ τσιμπούκι, ποτέ καργιλέ. Μα κάθε τόσο έστριβε και άπόνα τσιγάρο. Τρέχω μέσα στο σπίτι, άνοιγω τό άρμακι, βρίσκω την πύκα του. Μιά πύκα χονδρή και μεγάλη, με ρόλους, σαν άγκάθια, μακρη καταμάκρη όπως ο έβενος.

— Μπα! τούτο είναι τό γιούσουρι; τό κόβουν λοιπόν;

— Το κόβουν λέει; Αφού τόχεις στα χέρια σου! είπε γελώντας με την έκπληξί μου. Έκοψα πηγες όταν ήμουν σπουγγαρής.

— Γιατί δέν πής λοιπόν να κόψης και τό γιούσουρι του Βόλου;

— Επέτρωσεν εύθής τό χαμόγελο στα χείλη, έσο-

βαρεύθηκε τό πρόσωπό του. Έγώρισε και με κύτταζε στα μάτια μ' ένα βλέμμα φωτεινό, άλλ' άόριστο, άφαιρέμενο σαν να έλειπε ο νους μιλιαν από τό σώμα του.

— Α! ειπε τέλος κινώντας τό κεφαλι. Το γιούσουρι του Βόλου δέν εινα τό ιδιο. Έπήγα μια φορά

Μά τί ήταν λοιπόν τό Γιούσουρι;

κ' έγώ μ' ά λίγο έλειψε ν' άφήνω δίχως άνδρα την μάνα σου.

— Αφού κόβεται.

— Κόβεται όταν εινα μικρό. Κάτω στην Μπαρμπάρι εινα δάση όλάκερα. Εκεί που ψαρεύουν τό σπουγγάρι άρπάζουν και κάνα κλαρι. Έτσι κλεφτά στην όρα που κοιμάται. Αμα όμως ζυπνιση δέν τό κόβει ούτε η ρουπακία του Άρχάγγελο.

— Το γιούσουρι του Βόλου δέν κομμάται;

— Κομμάται, μπορεί να κάμη δίχως όπνο; Μα εκείνοι στοίχειωσε πεζύζη με τους αιώνας ποιος ζέρι από πότε; Να ίδης τά παλαβωκόκκαλα πώς κρέμονται σαν πολυέλαιοι άπάνω του! ... Και τό βλέμμα του ήγινε πολύ άόριστο, κάπως δειλό έστυλωθήκεν άπάνω σε μια στάμνα, που έστεκε στασημένη στην αύλη, τό μέτωπο έσουφρωσε κ' έκέρωσε λίγεις κ' έβλεπε άσπίδα να προβάλη άποκει.

— Έού πατέρα πώς έπής; Με τή μηχανή;

— Όχι, με την πέτρα σαν τους Κκλυμνιώτες, που μηχανές στον καιρό μας!

Κόρα των Αρχαίων Αθηνών σφαιροβολουσαι (Είκων του Άγγλου λέρδου Λέου)

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ

2) Πέλος από φέτρο, χρώματος ταμπά, στολισμένος με βελούδον τριανταφυλλιακέντητον. Πτερὰ μεγάλων πτηνῶν.

2) Πέλος ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου πλισσαρισμένου. Πρὸς τὰ πλάγια ὑψοῦται καὶ στολίζεται με σ ο ὕ ἀπὸ βελούδου μαύρου. Πτερὰ μαύρα.

3) Ἐνδυμασία οἰκίας. Φούστα ἀποτελουμένη ἐκ τριῶν βολῶν κατασκευαστῶν, ἀλλ' ὄχι πολὺ φοισκοτῶν. Κατασκευάζεται ἐκ βεγκαλίνης χαλκοχρόου. Κορσὰζ με βελούδου καὶ με τρία βολῶν ἐκ τοῦ ὑφάσματος τῆς φούστας. Μανίκια ἀπὸ βεγκαλίναν, κοσμοῦμενα ἐπάνω διὰ βελούδου ὡς ἐν τῷ σχεδίῳ. Ζώνη ἢ ὁποία δένεται εἰς τὰ πλάγια, κατασκευασμένη ἀπὸ σατὲν χρώματος χαλκοῦ βαθέος. Μέτρα 13 βεγκαλίνης, βελούδου 1 καὶ 50 καὶ φόδρας μεταξωτῆς 9 μέτρα καὶ 50.

4) Ἐνδυμασία ἐπισκέψεων καὶ τελετῶν. Φούστα με κοντὴν οὐρὰν ἐκ μαύρου ἢ σκοτεινοῦ χρώματος βελούδου. Ἐσωκόρμιον ἐκ βελούδου διακεντήτου χρωματισμῶν ἀμεθύστων καὶ φόντο γκρι-πέρλ. Πῖλον ἀπὸ φέτρο βελούδινον γκρι-πὸρς καὶ με ἓνα φιόγγον βελούδου, χρώματος καταλλήλου διὰ τὴν ἐπίλοιπον στολὴν.

5) Ἐνδυμασία ἐπισκέψεων. Φούστα με οὐρὰν ἐκ βελούδου βαθέος, πρασίνου με κεντήματα σκοτωμένων χρωμάτων. Ἄνωκόρμιον ὁμοιον. Πῖλος ἐκ τοῦ αὐτοῦ χρώματος βελούδου με σατὲν καὶ με πτερὰ λευκόφαια.